

легията и да заяви, че не желае да се върне въ университета при това правителство (на което гледище той изпърво стоеше и го напусна само по настояване на своитѣ другари) се схващаше отъ мнозинството като капризъ и правене политика съ въпроса, и поради това то не бѣше далечъ отъ мисълта да извърши едно безразсъдство, което би турило печаленъ край на героическата борба. Само тоя изходъ изъ опасното положение, който откриваше прѣдложението на г. д-ра Нойкова, бѣ въ състояние да обедини наново коллегията, макаръ и то, разумѣва се, да не отговаряше на идеитѣ на всички и се прие отъ всички само като златна срѣдина. Малцинството принасяше жертва на мнозинството (както е било въ всички почти рѣшения до сега и както единствено бѣ възможна задружната борба), защото другата жертва, която се искаше отъ него, то не можеше да даде. — Относително второто — моралната печалба: ако се приемѣше нашия новъ modus, борбата се перпетуираше и се прѣнасяше въ Академическия съвѣтъ, който по тоя начинъ се ангажираше съ една задача, която не би му позволила да „заспи“ на лавритѣ и би го изложила на изпитня едва ли не по-голѣма отъ досегашнитѣ. Перспективата на единъ продължителенъ двубой между една прѣстѣпна или безпринципна и капризна властъ, която по внушение отъ горѣ не би искала да повърне г. Кирова, и силния съ своето право Академически съвѣтъ, който би отказвалъ да приеме всѣко друго разрѣшение на въпроса и би държалъ вакантна катедрата, заслужаваше въ нашитѣ очи и една по-голѣма